

[Finansministeren.]

så langt efter nogle års forløb til de 3.000 kr., der nu foreslås.

Hr. Grünbaum talte om renteforsikringsbeskatningen og om en reform af denne, og jeg kan sige, at dette er ikke den lille mus, som bjerget har barslet. Jeg er overbevist om, at hvis jeg var kommet med det lovforslag, som ikke er færdigt i skattedepartementet endnu, men som skal udformes på grundlag af en betænkning, der er afgivet af et udvalg, så ville hr. Grünbaum have sagt: det er alt for sent at komme med det forslag; det kan vi virkelig ikke behandle i denne samling. Det kommer altså i næste samling og bliver en dyberegående reform af hele renteforsikringslovgivningen.

Det var ikke blot renteforsikringsbeskatningsreformudvalget, der havde barslet en mus, men jeg forstod også, at den mus, der her var barslet, var en speciel konservativ mus. Nu har jeg i og for sig aldrig delt musene her i vort dyrerige ind i partifarver, men grøne er de da i hvert fald sjældent; lad det så være med denne konservative mus, den er forhåbentlig af værdi.

På et tidspunkt, hvor samfundet skal have noget opsparing, og hvor vi skal forsøge vores opsparing, kan jeg ikke forstå, at man ikke kan gå positivt ind for denne form for opsparingsforøgelse. Der er skabt store kapitaler i kraft af det, som skiftende socialdemokratiske finansministre har foreslået folketinget af forhøjelse af grænsen for fradrag for præmier på livsforsikringskontrakter. Derfor vil jeg appellere til oppositionen om på et tidspunkt, hvor opsparingen skal forøges i vort samfund, at se mere venligt på dette end på så mange andre opsparingsformer, der kan diskuteres.

Vi har gennemført en opsparingspræmieringsordning i 1968, da kapitalbindingsordningen var fjernet i 1967, og den går på det princip, som hr. Grünbaum ønskede, nemlig at man får den samme præmie for den samme opsparing. Det boligopsparingsforslag, jeg fremsatte i december måned, og som ligger i et folketingsudvalg i dag, går på det princip, hr. Grünbaum omtalte, nemlig den samme præmie for den samme opsparing. Men det var jo ikke således, at disse to forslag blev venligere modtaget, fordi man tilgodeså det princip, end dette forslag, der går på det gamle princip, at man får et ind-

komstfradrag for de betalte præmier. Jeg tror, det er det enkleste; alle opsparingskyndige, man taler med, siger, det er det enkleste for folk at forstå, at det, de har betalt i præmier, får de lov til at trække fra.

Jeg har givet, vil jeg gerne sige til hr. Ømann, folketingets finansudvalg en opstilling over de indgåede forpligtelser på indekskontrakter, som er optrykt i finansudvalgets betænkning, og som var genstand for en drøftelse ved folketingets tredje behandling af finanslovforslaget.

Jeg tror, man skal prøve på at se på dette som en måde, hvorpå vi kan få en bred folkelig opsparing, og hvorigennem vi har fået en bredere folkelig opsparing, end vi havde tidligere, fordi livsforsikringen er attraktiv for meget, meget store befolkningsgrupper, som her ser sig i stand til at opnå goder eller sikkerhed, som de ikke kan få gennem andre opsparingsformer. Nu skal jeg ikke i øvrigt tale videre for livsforsikring, jeg er jo ikke ansat som forsikringsagent, end ikke for statsanstalten, som sorterer under mit område, men jeg mener sely, at det er en værdifuld opsparingsform, og at det derfor er rimeligt at ajourføre den på et tidspunkt, hvor vi har brug for en større opsparing i samfundet.

Grünbaum: Det er rigtigt, at socialdemokratiske regeringer og finansministre gennem en årrække har forhøjet det beløb, der er afsat på dette område, det sagde jeg jo selv, i og for sig med en beklagelse, det har været en almindelig tendens. Man har vel også kunnet anføre gode argumenter, finansministeren kom selv her med nogle argumenter. Hvis man vil fremme en bestemt sag, så kan man over skatteordninger naturligvis fremme den, hvis man mener, det er noget, der er værd at fremme, og det har man altså ment at det var. Spørgsmålet er, om man ikke efterhånden alligevel er kommet derhen, hvor man siger: ja men vi er blevet klogere; vi må erkende, at alle disse mange fradrag, vi har inden for vores skattesystem, kun betyder, at marginalskatteprocenten bliver højere, at vi alle sammen skal være med til at betale hinandens præmiering af den ene og den anden art. Dertil kommer, at for de mennesker, der ikke har råd til det, kommer der en større skattebyrde, fordi de skal være med til at betale